

Met een hoofdgebaar naar de veranda brak hij plotseling af, liep wrevelig naar de commode waar hij ruimte op het breede bovenblad maakte.

Vrouw Klein-Horstink en Dieneken kwamen binnen gevolgd door Hermken; ze brachten de dranken en gebak voor den verderen avond. En ineens was de kamer vol geluid van vrouw Klein-Horstink's stem en gebrom van Hermken die pas wakker was en de plagerijen der boerin niet goed kon verdragen. Met veel geklinklank werden glazen op de commode gezet, met flesschen en schalen gebak en Italiaansche fiasco's. Struwentius, die even naar Dieneken had gekeken, deed plotseling mee met het gepraat en gescherts, en noemde luid de namen der Italiaansche wijnen op: chianti, orvieto, vino-santo! Hier in de lanterskamer werd alleen maar Italiaansche wijn gedronken, beweerde hij terwijl hij met de boerin geksheerde en Hermken op den schouder sloeg zoodat deze scheefzakte en een pijnlijke facie zette.

Als de vrouwen wilden weggaan noodde Struwentius hen op een glas wijn.

„Dit is een zeer bijzondere groot-burgerdag, vrouw Klein-Horstink, en ik zou graag willen dat we een glas op elkaars welzijn dronken,” en met een schalkschen glimlach in het dialect vervolgend: „zeute wien, vrouw Horstink?”

Ze glunderde: „As't oe blêef meneer.”

„Gaot dan zitten, mien mense.”

Dan wendde hij zich tot Dieneken die verlegen glimlachend toelusterde en Sanders blikken meed. Even keek hij haar in de oogen, dan vroeg hij vriendelijk-vaderlijk in zacht-vloeiend dialect: „En ieje, mien kind?” Zoo vriendelijk, bijna teeder, klonk het dat Dieneken even de oogen neersloeg en ze dan, groot van bewondering tot hem ophief.

„As't oe blêef ook maor een beetjen zeute wien, meneer Struwentius, een klein beetjen maor,” zei ze terwijl ze naast vrouw Klein-Horstink op een stoel ging zitten.

Struwentius nam een langhalzige fiasco, schonk vier glazen vol en één half. Allen zwegen en zagen hoe zijn hand beefde bij het schenken.

Zwijgend zette hij de glazen voor ieder op tafel neer, voor Dieneken een half volle. „Zoo goed, mien kind?”

Ze knikte bescheiden. Allen zwegen nog, zelfs vrouw Horstink; ze kon het niet begrijpen, meneer schonk zelf in, meneer bediende zelf, meneer was zoo vriendelijk.

Sander stond tegen de piano geleund te kijken naar de twee zoo verschillende vrouwen, naar den praticiër en den zondagsaangekleeden werkman, die daar allen om de tafel zaten met achter hen het Toscaansche landschap. Het was hem als zag hij een schoone vreemde schilderij, waarin als kern het blauwe figuurtje van Dieneken was. Sander keek, dit beeld zou hij zijn leven lang behouden.